

BÁRDOSI NÉMETH JÁNOS VERSEI

Fohász gyermekségért

Azt a gyermeket, aki voltam,
ne lássam sose holtan.

Vidám sípom örökké szóljon,
kanyargó kék folyókon.

Dombokra, pásztorokra lássak,
ha kinyílnak a hársak.

Szeressem forró szerelemmel,
ha gonosz is az ember.

Ne lássam kárhozatban, könnyben,
akikkel együtt jöttem.

Ovj meg magamtól, mások ellen,
ha feltámad a tenger.

Vértől, mocsoktól tisztán álljak,
életnek és halálnak.

Az a világ

Az a világ a dombokon már
nem a hajdani, csak fák, füvek
maradtak őseikhez hűek
s tán a füttyögő madár,

az lehet a régihez hű még,
akiket testvérként láthattam,
egy glóbusz süllyedt el alattam:
kolduló barát, messze tűnt ég,

huszárok, bakák litánián,
lányok vidám pirosban, lilán,
lobogva ég, föld aranyában

s én egy tündér-világban álltam
megbabonázva, elbűvölten,
most csak dúlt árnyuk száll fölöttem.

Örök változatlanóságban

Ki ment ki végleg minden bajból engem,
mintha nem volnék s nem is lettem volna,
se itt, se máshol, ezt hol lelhetem még?

Milyen fa alá ülhetek le végre,
hol testem-lelkem egyaránt ne fájjon
s a lét és nem lét álmát elfeledjem?

Csak mint a kő, a Karsztok szikla-ormán,
úgy álljak örök változatlanóságban
s inkább az idő hasadjon meg, mint én.

Istenem, hol van az a fa és szikla,
hova vetsz majd, hogy mindörökké éljek,
ahogy te élsz és uralkodol bennem.